

hvilket ikke er Andet end Værdien af Apothekets Beholdning, Inventarium og tilhørende Localer; men det er mig bekendt, at dette Apothek blev solgt ved en vis Tvang, da den afdøde Eiers Broder, der tog det i Arv, ikke var Pharmaceut; han havde oprindeligt forlangt 210,000 Rb. derved, men fik kun de 160,000 Rb. Med Baisenhussapotheket er der foregaaet noget lignende, da Sælgeren før end Salget havde forfikkret sig om, at hans Svigersøn fik Forpagtningen, da han ikke selv eiede Privilegiet. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at ved den kongelige Anordning og end mere ved den ministerielle Bekjendtgørelse af 12te Juli 1862 er man gaaet Materialisternes gode Ret og endnu mere Publicumets gode Ret for nær. Vel veed jeg, at Anordningen bestemmer, at efter 5 Aars Forløb skal en Revision finde Sted; men efter den Udtalelse, som vi have hørt af et af den i sin Tid nedsatte Commissions Medlemmer, der, saavidt jeg erindrer, er Medlem af en nu atter nedsat Commission om den samme Gjenstand, kan man befrygte noget lignende, befrygte, at ikke den fulde Ret vil ske, og det er derfor, jeg har ønsket at fremkalde en Udtalelse fra den høitagtede Minister, navnlig om hvorvidt han fastholder den ministerielle Bekjendtgørelse af 12te Juli 1862 som bindende Bestemmelse for, hvilke Medicinalvarer Materialisterne have Ret til at forhandle ifølge Lov af 29de December 1857. § 46, og jeg vil dernæst tillade mig at spørge, om den høitagtede Minister vil være villig til at indrømme pharmaceutisk uddannede Materialister Ret til at forhandle de i kongelig Anordning af 12te Juli 1862 nævnte upræparerede Medicinalvarer i Detail.

Justitsministeren: Den ærede Interpellant har ganske vist meget udførligt motiveret sin Forespørgsel; men det Meste af, hvad hans Motivering indeholdt, betragter jeg som Noget, jeg kan lade ligge ubesvaret. Jeg er ikke i den Grad inde i den hele Technik og

inde i Læren om Lægemidler, i Læren om sammensatte og præparerede Medicinalvarer osv., at jeg skulde indlade mig i nogen Discussion med det ærede Medlem derom, Noget, han vist ikke heller har forudsat. Saameget vil jeg kun sige, at det af det ærede Medlems Motivering blev mig fuldstændig klart, at Regjeringen er gaaet den rigtige Vej, da den i 1862 bestemte sig til ved Bekjendtgørelse at sætte en Grænse imellem, hvad der skulde betragtes som præparerede, og hvad der skulde betragtes som upræparerede Medicinalvarer. Naar nu den ærede Interpellant spørger mig, om jeg fastholder den ministerielle Bekjendtgørelse af 12te Juli 1862 som bindende Bestemmelse, maa jeg svare: Ja, jeg anseer den for bindende, indtil den ved Revision er bleven forandret. Den ærede Forespørger har med stor Udførlighed gjort sig til Tolk for Materialisternes Anskuelse om Sagen; jeg vil troste ham med, at den Commission, som er nedsat til at foretage en Revision, er sammensat paa en saadan Maade, at ogsaa Materialisternes Tarv vil blive varetaget i Commissionen. Denne bestaaer af en Jurist, nemlig en af Staden Kjøbenhavns Børgmestre, af Stadslægen, en Apotheker, som tillige er Medlem af Sundhedscollegiet, en technisk Handelskyndig og en Materialist. Medlemmerne af denne Commission ere valgte efter Erklæringer af Kjøbenhavns Magistrat og fra Sundhedscollegiet, og jeg har den fulde Overbeviisning, at Commissionen samvittighedsfuldt vil overveie de Data og navnlig de Præjudicater, som i Tiden, siden Anordningen af 1862 udkom, kunde foranledige en Forandring i Fortegnelsen. Jeg betragter som sagt den omtalte Bekjendtgørelse som bindende, indtil Revisionen er foretagen, og der fremkommer et andet Resultat. Materialisterne have, da der var Tale om Commissionens Sammensætning, indgivet et udførligt Andragende til Justitsministeriet, i hvilket de have udhævet en stor Deel af de Punkter, som den ærede Interpellant, saavidt jeg opfattede ham, nu har fremdraget.